

W. RAYMOND DRAKE

Zei și astronauți în Vechiul Orient

Traducere și prefață de
FLORIN GHEORGHITĂ

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Prefață	7
I. Universul locuit	11
II. Căutarea extraterestrilor	25
III. Zei din spațiu în India antică.....	41
IV. Eroi din spațiu în vechea Indie	54
V. Istorisiri spațiale în literatura sanscrită	71
VI. Astronauți din spațiu în Tibetul antic	89
VII. Astronauți din spațiu în China antică.....	101
VIII. Astronauți din spațiu în Japonia antică.....	114
IX. Regi din spațiu în Egiptul antic.....	140
X. Zei din spațiu în Egiptul antic.....	157
XI. Piramida și Sfinxul	178
XII. Exodul.....	199
XIII. Regii din spațiu ai Babilonului.....	223
XIV. Zeii din spațiu ai Babilonului.....	243
XV. Astronauți din spațiu în Babilonul biblic	260
XVI. Zei sau astronauți?	273
Bibliografie	291
ILUSTRAȚII	295

I. Universul locuit

În acele zile splendide, când Pământul era în plină vigoare a tinereții și natura strălucea prin noutatea ei, Ființe Celeste au coborât din zborul lor, venind dinspre stele, pentru a-i învăța pe oamenii primitivi felurite meșteșuguri; în acest fel, au dat naștere aceluiași Ev de Aur cântat de toți poezii Antichității. Apoi, timp de secole, în vreme ce în întreaga lume domnea o plăcută și activă emulație a culturii, omenirea a progresat sub conducerea benefică a Regilor veniți din spațiu; aceștia stăpâneau de asemenea cunoștințe psihice în armonie cu forțele cosmice ale Universului, care le-au permis să ghideze evoluția sufletului uman. Ei au instituit și adorarea Soarelui, divinul Androgin, care era simbolul Creatorului și i-au învățat pe oameni că după moarte vor reveni la viață prin reîncarnări, pentru a urca mereu – după multe existențe în diverse forme –, până la unificarea cu Divinitatea. Progresul Pământului a fost susținut de celelalte planete ale sistemului solar, în decursul celei mai favorizate octave de evoluție; și astfel, acești „Ei” au împodobit Federația Galactică, ale cărei mulțimi de lumi înflorau în splendori sclipitoare, cu încă o civilizație în devenire.

În ocazii deosebite, Ființe Superioare care stăpâneau înțelepciunea transcendentală au coborât pe Pământ, pentru a-i învăța pe unii Inițiați – puțini la număr –, lucruri tainice precum și cunoștințe tehnologice.

Omul evoluează însă prin suferință. După cum luminii îi trebuie întuneric pentru a ilumina, tot astfel Legea divină a hotărât ca binele să lupte continuu cu obscuritatea răului. Dumnezeu este Absolutul, eternul Adevăr, dincolo de vicisitudinile oamenilor muritori; misticii presupun însă că Dumnezeu – deși este perfect – are nevoie

de o perfecționare continuă, pentru a putea concepe o serie infinită de universuri, condiționate fiecare de caracteristicile celui precedent; din acestea, preia atotcuprinzător experiența tuturor creaturilor, a oamenilor și a spiritelor de pe toate planetele aflate în diferite plane ale Creației Sale. Omul are nevoie de Dumnezeu; dar ceea ce este mai straniu în această concepție, este faptul că și Dumnezeu are nevoie de om, fiindcă în caz contrar, nu l-ar fi creat. Viața nu este o iluzie și Universul nu este o ficțiune cosmică a Divinității; de la cea mai infimă insectă până la cel mai sublim arhanghel, de la firul de praf până la o galaxie, totul are semnificație; fiecare viață scurtă a Omului, bucuriile și suferințele lui – totul concurează la finalitatea Planului divin. Acest mod de a concepe existența poate fi discutat, dar se pare că omul supus greșelii este limitat în posibilitățile sale de a se apropia de Adevărul infinit. Omul, care de fapt nu se cunoaște pe sine, va putea vreodată să-și cunoască Creatorul?

Astfel de speculații esoterice nu sunt lipsite de relevanță în studiul Ființelor din Spațiu, confrății noștri spirituali din Universul plin de viață. Omul se află în pragul unei noi ere, aceea a înrudirii cosmice cu stelele. El trebuie să uite filosofia sa egoistă și geocentrică, să se dezvolte către o conștiință cosmică și să devină conștient de identitatea sa cu întreaga Creație. Trebuie astfel să-și reorienteze gândurile sale, incluzând în ele toate ființele simțitoare, din toate dimensiunile Universului. Trebuie să se umilească și să înceapă cu Începutul. Și la început a fost numai Dumnezeu.

Toate religiile învață că Îngerii Luminii luptă contra Puterilor Întunericului, pentru a pune stăpânire pe sufletul Omului. Acest conflict între Bine și Rău din planul spiritual ar putea fi simbolul aceluia război adevărat ce s-a purtat în cer, descris de Apollodor [1], de Hesiod [2] și de Ovidiu [3], exemplificat în Cartea Facerii (din *Biblie*) prin istoria turnului Babel și regăsit în diferite legende existente în întreaga lume.

Peste tot în Univers, puțini oameni sunt cu adevărat sfinți, mulți sunt păcătoși, la cei mai mulți virtuțile existând împreună cu

viciile; în toate stadiile evoluției, niciunul nu este bun sau rău întru totul.

Invadatorii haini, care au venit de pe planeta Jupiter sau de pe un satelit al acesteia, au deturnat pe Saturnienii din timpul Evului de Aur și au instalat o tiranie care a provocat revolta Uriașilor de pe Pământ. Legende din întreaga lume concordă în a spune că războiul s-a purtat atât pe Pământ cât și în Cer, cu fantastice arme nucleare, cu aparate de zbor și cu raze laser mortale, incendiind orașe și spulberând munți prin trăsnete uriașe – efecte vizibile încă și în zilele noastre. Mai târziu, ca o pedeapsă divină, o cometă a devastat Pământul nimicind minunata sa civilizație; clima a devenit mai rece, distorsiuni ale forțelor spațiale de atracție au întrerupt comunicațiile dintre planete, cea mai mare parte a oamenilor au pierit, iar puținii supraviețuitori au decăzut în barbarie. După secole de izolare, vechile științe și tehnici au fost uitate în mare măsură, deși unele fragmente de înțelepciune din vechime au fost păstrate de-a lungul generațiilor în toate țările lumii, de unii Inițiați – incluzând în aceștia și pe vrăjitorii medici din zilele noastre. Tradițiile confuze și folclorul au imaginat ființele venite din spațiu ca fiind zei cu puteri supraomenești, glorificând bătăliile lor aeriene sau coborârile lor pe Pământ pentru a se deda la acte amoroase [4].

Omul a fost mereu conștient că nu este singur în Univers și că undeva, sus în cer, trebuie să existe ființe binevoitoare ce i-ar putea veni în ajutor. Unii oameni senzitivi au pretins chiar că ar putea interveni pe lângă aceste divinități; elaborând teologii, au încercat să comunice cu ele prin rugăciuni, au creat ritualuri și coduri morale și astfel, s-au născut religiile.

Această interpretare insolită a trecutului omenirii i-a deranjat atât pe specialiști cât și pe profani, cu toții respingând-o sub diferite pretexte și considerând-o ca o formă echivocă de literatură științifico-fantastică ce nu merită atenție. Acceptarea ideii că înainte cu multe milenii ar fi existat o guvernare extraterestră a Pământului presupune existența unor planete locuite de ființe mult mai evolute, care stăpâneau o știință ce depășește cu mult pe cea a noastră

de astăzi. Astronomii și biologii care sugerează că există viață și în alte locuri ale spațiului, subliniază precaut că planetele vecine nu pot fi locuite [5], că nu este sigur faptul că stelele mai apropiate ar avea planete și că dacă există Supraoameni în alte părți ale Galaxiei, o călătorie a lor timp de mii de ani sau de zeci de mii de ani până la Terra pare cu totul improbabilă. Arheologii au dezgropat până acum schelete, nu nave spațiale, dar se uită că după câteva secole, chiar și aparatele noastre de zbor se vor transforma în pulbere. Istoricii, la rândul lor, au afirmat că autorii clasici nu au menționat nimic despre ființe venite din spațiu; dacă acestea ar fi existat în trecut, oare Platon [6] sau Titus Livius [7] nu ar fi vorbit despre ele? Poate că au făcut-o, dar am reușit oare să-i interpretăm bine? Ara-reori mitologiei au considerat că legendele au o bază adevărată, atribuindu-le semnificații mai primitive sau presupunând că ar conține un simbolism religios. Dar arheologul H. Schliemann, care credea în *Iliada* (atribuită lui Homer), a descoperit ruinele Troiei în baza mențiunilor acesteia; la rândul său, sir Arthur Evans, fascinat de legenda Minotaurului ucis de Tezeu, a descoperit civilizația minoică din insula Creta, săpând la Cnossos. Dar chiar și cercetătorii de astăzi consideră încă divinitățile antice drept personificări ale forțelor naturii sau antropomorfisme ale stărilor sufletești umane – desigur, un efort intelectual mai presus de cel al multora dintre noi. Probabil că cel mai mare obstacol în acceptarea venirii pe Pământ a unor astronauți din spațiu rezidă însă în dogmele religioase. Teologii cred că unica preocupare a lui Dumnezeu ar fi Omul de pe Pământ. Dacă ființa umană ar mai trăi și în alte părți ale cosmosului, Hristos ar trebui să fie crucificat de milioane de ori, în toate aceste lumi ale Universului? Adânciți în propriile teorii, chiar și cei mai străluciți specialiști devin intoleranți la noile concepții care înfruntă filosofia lor favorită.

Omul obișnuit se complăce în a se mândri cu bunul simț al său, gând care îi conferă cea mai plăcută comoditate; de obicei, el trăiește într-o automulțumire, agitată doar de bucuriile sau durerile existenței zilnice – supusă spălării creierului prin propaganda ziarelor și a televiziunilor. Lumea comună lânzezește dincolo de

cele mai noi descoperiri ale științei, preocuparea sa majoră fiind de a se conforma convențiilor sociale ale comunității în care viețuiește; aceasta crede numai ceea ce vede și știe numai ceea ce dorește să știe. Conștiința de grup evoluează lent, doar educația maselor promițând un oarecare progres; însă istoria sângeroasă a secolului XX l-a făcut pe omul de rând să fie suspicios față de ideile noi și chiar să fie deziluzionat de tradițiile trecutului – pe care se bazează civilizația noastră; el este derutat de teologi care predică doctrine uzate și de oamenii de știință care tot amenință cu bombe din ce în ce mai mari, simțind că lumea ar fi mai bună fără toate acestea. Omul obișnuit raționează după o logică fundamentală, neafectată de problemele care tulbură teologia și știința; când el privește splendoarea cerului înstelat, simte întreaga frumusețe a Universului și înțelege că Dumnezeu nu a făcut să se creeze toate aceste stele strălucitoare numai ca omul să le privească. Ca și strămoșii săi din Antichitate, el simte că în întreaga creație palpită viața și cu toate că astronomii nu o spun, el intuiește că în acele profunzimi înstelate ale spațiului trăiesc ființe înțelepte și pasionate, neputincioase și pline de păcate, dar oameni ca și el.

Dacă se va dovedi că această idee a aterizării unor astronauți pe Terra – în decursul istoriei, a fost un fapt real, aceasta va revoluționa desigur concepțiile noastre privind trecutul, va stimula modul nostru actual de a trăi și va promite un viitor extraordinar; umanitatea se va trezi ca dintr-un vis, pentru a se angrena în realitatea cosmică. Apoi, omul va descoperi cine este el în realitate și se va avânta, regenerându-se, către frații săi din stele [8]; omenirea va parcurge astfel o mare spirală, înălțându-se către un plan superior, mai aproape de Dumnezeu [9].

Dar pentru a înțelege coexistența cu ființele din spațiu, va trebui mai întâi să ne cunoaștem pe noi înșine și să știm în mod real locul pe care îl ocupă Terra în Univers; pentru aceasta trebuie să deschidem însă ochii, să ne destupăm auzul și să ne acordăm vibrațiile sufletului nostru cu minunea cosmică a Creației; va trebui să depășim spațiul și timpul, pentru a îmbrățișa eternitatea.

Universul real este cel gândit de Dumnezeu [10] și nu cel imaginat de oameni. Mintea limitată a omului sintetizează informațiile

pe care le obține prin cele cinci simțuri, informații pe care știința le interpretează într-un cadru denumi Cosmos și, pe măsură ce cunoașterea avansează, conceptul acestuia devine tot mai grandios.

Dacă vederea Omului ar fi sensibilă la frecvențele joase ale radiațiilor, el ar putea contempla acele stele întunecate descoperite de curând de astronomi, dar ar rămâne orb la impresionantele constelații care luminează cerul. Unui vierme de pe Pământ, Universul îi apare ca un întuneric unidimensional; dar o ființă oarecare, mult mai avansată, care trăiește de exemplu pe Sirius și care percepe o infinitate de vibrații, poate percepe experiențele unei Creații transcendente, dincolo chiar de ceea ce am fi capabili să ne imaginăm noi, pământenii.

Multe dintre cele care există nu le vedem și multe dintre cele pe care le vedem, nu există. Astronomii nu pot vedea hăul în care se tot îndepărtează galaxiile [11]; lumina pe care o vedem de la nenumărate stele a fost emisă cu milioane de ani în urmă și poate că multe dintre corpurile cerești respective au explodat între timp; acum – și de fapt, ce înseamnă „acum”? când simțurile noastre sunt stimulate de radiațiile respective, creierul nostru redă un model bazat pe banca sa de date, dar care nu mai este ceva real. Din punct de vedere esoteric, tot ceea ce vedem ar fi de fapt în noi înșine și acest lucru este unul dintre misterele cele mai profunde.

Știința exoterică a cosmologilor cercetează fenomenele observabile din cer și, mergând înapoi în timp, propun teorii plauzibile privind originea Universului; înțelepciunea esoterică a spiritualiștilor începe însă cu Dumnezeu și, gândind mai departe, presupune cum a evoluat Universul până în zilele noastre. Filosofia materialistă, fascinată de avantajele practice oferite de știință, îi disprețuiește pe spiritualiști – care se extind atât în domeniul spiritual, cât și în înfinita splendoare a Creației; în fapt însă, știința și spiritualismul constituie puncte de vedere diferite privind manifestările divine în care trăim și ne mișcăm, ambele fiind totuși la fel de valabile. Superinteligente din alte galaxii ar putea cunoaște Universul și originile acestuia prin noțiuni ce depășesc înțelegerea noastră; concepțiile

lor privind Realitatea, ca și cele ale noastre, sunt relative și numai Dumnezeu Creatorul Unic cunoaște Adevărul.

Spiritualismul este știința Manifestărilor Divine [12]; acesta consideră Divinitatea ca fiind Totul, nicio altă manifestare neputând exista în afara lui Dumnezeu. Din Spiritul Său – Absolutul, a început fiecare zi cosmică, insuflând inteligența prin miriade de forme, până la cele mai inferioare vibrații ale materiei; când involuția este completă, începe evoluția. În decursul a numeroase ere, materia evoluează și ea către forme mereu mai desăvârșite și mai complexe, rafinându-se treptat și devenind Spirit pur, care se reîntoarce spre Divinitate; Dumnezeu remediază întreaga experiență creativă în timpul unei nopți cosmice, pe durata căreia nu mai există nimic. Anumiți hinduși cred că „Ziua lui Brahma” durează cincisprezece milioane de ani și aceasta este urmată de o Noapte având o durată egală – în cursul căreia Absolutul își retrace toate manifestările în El însuși, rămânând o Noapte inactiv în Infinitate. La sfârșitul acestei perioade, Absolutul creează un nou Univers, mai perfect decât cel anterior. Ziua și Noaptea lui Brahma s-ar derula într-o succesiune fără sfârșit, dincolo de puterea de înțelegere a omului [13].

Ritmul fundamental – activitate și inactivitate – se manifestă de la Univers până la atomi, incluzându-l desigur și pe Om și este baza Doctrinelor Secrete. Învățătura hindusă cea mai elevată susține însă că acest principiu nu se poate aplica și Absolutului însuși, care creează în mod continuu și care păstrează în Mîntea Sa milioane de Universuri în diferite stadii de evoluție; ceea ce ar fi „noaptea” pentru o parte dintre acestea, pentru altele ar fi „amiaza”. Schimbarea Ritmică – Ascensiune și Căderea, au influențat profund filosofiele celor din vechime. Heraclit afirma că Universul se manifestă în cicluri; stoicii erau de părere că lumea evoluează într-un ciclu fără sfârșit, trecând mereu prin aceleași stadii; discipolii lui Pitagora susțineau că fiecare univers le repetă exact pe cele precedente, într-o Eternă Reîntoarcere; tot așa se exprima și De Siger în Evul Mediu, iar în zilele noastre Ouspenski [14]. Yoghinii, la rândul lor, și-au instruit mereu discipolii despre o evoluție ciclică, într-o progresie infinită.

Scrierile orientale, sublimele *Upanișade* subliniază că întregul Univers al nostru palpită de o Viață Unică: această concepție, propovăduită și de filosofia chineză, i-a inspirat pe Maestrul Eckhart și pe misticii tuturor religiilor, ca și pe Spinoza, Kant – iar mai nou, pe fizicienii moderni. Drept urmare, atomii ar avea conștiință, întreaga materie fiind animată; unii senzitivi afirmă că planetele ar fi niște ființe miraculoase; noi oamenii, ca și microbii, influențăm și infestăm Pământul, care este o entitate vie. Spiritualiștii cred că în același spațiu în care se află Universul nostru, ar exista și alte universuri – în care materia lor ar avea frecvențe vibratorii proprii; ar exista astfel plane astrale în care viețuiesc așa-numiții morți și sufletele care așteaptă să se reîncarneze, precum și alte niveluri în care s-ar afla devașii, spiritele naturii, zânele, elementalii – acestea fiind specii de ființe ce au un curs al evoluției diferit de cel al oamenilor. Progresul ciclic îl include, desigur, și pe Om. Sufletul omului ar evolua prin metempsihoză, prin reîncarnări multiple – existență după existență, pentru a ajunge prin perfecțiune continuă, să se apropie de Dumnezeu. Această doctrină impresionantă a fost a fost învățată de preoții egipteni, cât și în cadrul Misterelor din Eleusis – în Grecia, sau de Pitagora, de Platon, de Virgiliu, de druiți, de înțelepții hinduși, de yoghinii tibetani, de magii persani, de Kabbala ebraică, precum și de primii Părinți gnostici creștini. Multe spirite nobile, ca Francis Bacon, Paracelsus, Giordano Bruno, Schopenhauer, Goethe, Gandhi, precum și cea mai mare parte a Orientului de astăzi, au crezut și cred în reîncarnarea guvernată de „karma” – legea Cauzei și a Efectului. Conform acesteia, omul suferă datorită propriilor păcate făcute de el. Pământul este o școală de instruire, la care sufletul se reîntoarce pentru a-și învăța lecțiile; după aceea, va renaște pe o altă planetă, mult mai evoluată, urcând astfel printr-un întreg șir de lumi, pentru a-și însuși astfel experiențele necesare [15].

Spiritualiștii, yoghinii și unele persoane medium – ca Swedenborg, credeau în existența a nenumărate lumi locuite, aflate în variate stadii de evoluție; unele planete ar fi fost aparent aliate în cadrul unor asocieri, grupate în Federații Galactice și chiar în

organizații mai mari. Pentru mintea noastră malițioasă, această concepție apare ca ficțiune științifică, ce asociază războaie interplanetare și rivalități galactice; totuși, dincolo de aceste fantezii, se află Adevărul Cosmic. Tradiții spiritualiste fac aluzii la Adepți și Maeștri care, locuind pe Pământ, dirijează – în secret și pe tăcute, evoluția planetei noastre; se spune că aceștia mențin comunicări telepatice sau astrale cu avataruri din lumile vecine, care toate sunt subordonate Celeștilor solari; probabil că, la rândul lor, aceștia se supun unei Inteligențe superioare, care controlează Galaxia și care se supune și ea unei Înalte Entități în cadrul unei Ierarhii ce urcă în infinit, spre inexprimabilul Absolut. Există motive să credem că unele dintre aceste superființe au apărut pe Pământ prin încarnare, prin manifestări astrale sau prin aterizarea unor nave spațiale; acestea l-au învățat pe Om despre adevărurile cosmice, despre arele și mijloacele de edificare a unei civilizații, stimulând evoluția umană în deplină armonie cu Planul divin [16].

Credința convențională condiționată de concepția iudaico-creștină privind intervenția lui Dumnezeu în istoria omenirii – ca supremă revelație a Creatorului și filosofia materialistă a secolului XX au luat în derâdere sublimul model cosmic al spiritualiștilor, tratându-l ca o născocire; și totuși, când astronomii au scrutat spațiile galactice, iar fizicienii au explorat interiorul nucleului atomic, au fost surprinși cu toții să constate că noile lor descoperiri se apropie mult de vechea Înțelepciune Secretă transcendențială și de filosofiele ermetice ale inițiaților.

Toate marile religii ale lumii sunt expresii ale dorinței arzătoare a oamenilor din întreaga lume, manifestată secol de secol și mileniu de mileniu, de a afla Adevărul privind existența noastră terestră. Sufletele lor în continuă căutare s-au avântat dincolo de mediul material și au dorit o explicație pentru a înțelege tăcutul mister ce transcende Universul. Cercetând cerul, omul s-a minunat mereu de miliardele de stele, de miracolele naturii în toate ipostazele ei, de procesiunea omenirii începând din trecutul îndepărtat – traversând urcușurile și coborârile istoriei și până la culmile ascunse ale viitorului ei, de aparența înșelătoare a faptelor nobile, de

drama pasiunilor funeste, de infinita minune a vieții însăși. Logica, rațiunea, filosofia, știința, triumfurile intelectului uman au permis omului să făurească unelte prin care a modificat mediul înconjurător și să conceapă modele mentale ale unor sisteme convingătoare de explicare a universului aparent; și totuși, deși a devenit tot mai conștient de conținutul realizărilor sale, ignoranța omului s-a manifestat și ea, într-atât încât cel cu adevărat înțelept constată că nu știe nimic.

Înțelepciunea aduce cu sine umilință; în acest secol XX atât de torturat, al unei ere ce a început în Evul de Aur și care acum șovăie spre sinucidere, oamenii par a nu mai vedea un sens al existenței lor; ca și păgânii sălbatici din trecut, par că știu să mănânce, să bea și să petreacă, fără a gândi că mâine vor muri. Masochismul schizofrenic, goana nebună către distrugerea în masă, atât de vizibilă prin criminalitatea națională și conflictele internaționale, evidențiază faptul că omenirea este torturată de tensiuni interne, de teama ascunsă față de viitor și de enorma ignoranță privind Universul ce se extinde în infinit; știința l-a transformat pe omul pământean dintr-un Prinț al Creației, într-o furnică fără însemnătate; Dumnezeu, care era un Părinte binevoitor a fost redus la un rol de Minte inexprimabilă și inimaginabilă, ce a făcut să apară un Univers cu nenumărate lumi și având dimensiuni infinite, în care Terra este mai mică decât un grăunte de praf.

Dar în inimile lor, niciodată în istorie omenii nu au fost totuși atât de religioși; cruzimile față de oameni și față de animale, trecute cu vederea de înalta societate a secolelor trecute, sunt condamnate acum ca și cruzimile lui Nero. Capitaliștii și comuniștii sunt în război deschis pentru stăpânirea lumii și totuși, în spatele vulgarului materialism, este stimulat îndemnul spre binele întregii omeniri; deși metodele diferă, în cadrul cosmic, progresul social al omului trebuie să obțină binecuvântarea divină. Numai așa oamenii devin mai „umani”, viața transformându-se într-o luptă în contra ignoranței. Lumea nu mai poate accepta dogmele prăfuite al trecutului fără a le discuta; din păcate, omenirea a urmat preceptele multor falși Mesia în acea căutare a adevărului, fără a găsi răspunsul. Omul